

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ
ΚΑΙ
ΚΤΡΙΑΚΗΝ

—
ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΠΡΟΠΑΡΩΡΕΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ ΔΡ. 10
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ Φρ. Ξρ. 10

Τιμή Φυλλοῦ
5 λεπτά 5

*ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΓΓΛΩΝ
— ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΓΓΛΩΝ.

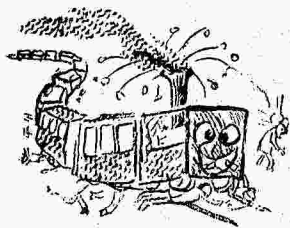

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Α'. | ΑΘΗΝΑΙ, Κυριακή 29 Μαρτίου 1903 | ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Οικονόμου αριθ. 4 | ΑΡΙΘ. 24

ΑΠΟ ΤΩΝ ΖΩΟΛΟΓΙΚΩΝ ΚΗΠΩΝ ΤΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ

ΤΑ ΝΕΑ ΘΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΔΩΡΗΤΗΣ Ο κ. ΣΤ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

‘Η Τίγρις... έδηγουμένη την κλωθρό από τή νύξη της

Η ΣΑΝΙΔΟΚΡΑΤΟΥΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΟΠΙΑ Η ΠΕΡΙΦΗΜΗ ΚΑΡΙΕΡΑ

ΟΤΑΝ τὰ Σπρ. Νομοσχέδια ἦσαν ἐπάνω στή βράσι του: καὶ οἱ ἀντιβασιλικοὶ μύθροι ἐξηκουεῖζοντο κατὰ ντουζίνες ἀπὸ τὸ βῆμα καὶ ἀπὸ τὰς ἐδοας τῆς Βουλῆς, κάποιος συνάδελφος ἐκ τῶν πρώτων κ' ἐκ τῶν εὐσευειδητοτέρων, διευθύνων μίαν πρῶτην ἐφημερίδα, ἔστειλε ἓνα συντάχτη του σπὸν κ. Λεβιδίτη νὰ τὸν ἐρωτήσῃ ποίαν γνώμην ἔχει γιὰ ὅσα λέγονται μέσα στὴν Βουλὴ.

‘Ο κ. Λεβιδίτης ἀπέφυγε νὰ δώσῃ ὁρισμένην ἀπάντησιν, νὰ χαρακτηρίσῃ τὰ κατὰ τῆς Βασιλείας καὶ τῶν Πριγκιπίων ἐξερουόμενα. ‘Οταν δ' ἐπίσθη ἀπὸ τὸν δημοσιογράφου νὰ πῆ ἐπὶ τέλους κατὶ, νὰ φανερώσῃ τὴν γνώμην του, προέβη εἰς τὴν ἐξῆς βαρυσήμαντον ἐξομολόγησιν:
— ‘Ας πῆ δ, τι θελεῖ ὁ καθένας! ‘Εγὼ ἀπεφάσισα νὰ τὰφῶσιν περὶ αὐτῆ!
Τὸ βράδυ μου τὰ εἶπε αὐτὰ ὁ συνάδελφος μου καὶ τὸ πρῶτὸν κατὰ πατριωτικὴν συμπρωτίαν, ἐδιέβισα στὶς ἐφημερίδες πῶς, ὁ κ. Λεβιδίτης παρουσιάσθηκε

στὸν Βασιλέα κ' ἔμεινε δύο περιποῦ ὄρες μαζί τ' του. Καὶ τότε ἐξήγησα ἀμέσως πειρὶ ἐνε τὰ περιφρημα ΛΥΤΑ, τὰ ὅποια ὁ κ. Λεβιδίτης ἀπεφάσισε νὰ τὰφῆσῃ.

ΔΕΥΤΕΡΟ δοκουμενο: ‘Ο κ. Ράλλης ὅταν ἐγύρισε ἀπὸ τὸν πόλεμο— πρὶν δηλ. γίνῃ ἀκομη προθυπουργός— ἐδήλωσε ρητῶς ὅτι μόνον ἀν ἀνακληθῶν οἱ πρίγκηπες ἀπὸ τὸν στρατὸν, θάποσοθῆθῃ ὁ ἄριστος ‘Εθνικὸς κίνδυνος καὶ ὁ στρατός μας θάνακῆσῃ τὴν ὀρμὴν τοῦ ἐγθροῦ. ‘Ομιλήσῃτε μάλιστα, ἀν δὲν μὰς ἀπατᾷ ἡ μνήμη, καὶ περὶ κάποιου σγεθίου ἐπιτυχόντος διὰ τῆς ἐγκαταλείψεως τῆς Λαρίσσης.

— Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε! Τὸ σχέδιον ἐπέτυχε! ἔλεγε μυστηριωδῶς, χωρὶς νὰ καθορίσῃ καὶ ποιοῦ εἶδους σχέδιον ἐνοουῶσε.

‘Ας εἶνε! ‘Ο κ. Ράλλης ἔγεινε ἀμέσως προθυπουργός καὶ ΔΕΝ ἀνεκάλεσε τοὺς πρίγκηπας.

Τούναντιον μάλιστα. Τὴν ἡμέραν τῆς μάχης τοῦ Δομακοῦ, στίς ὀκτὼ τὸ βράδυ, ὅτε δηλ. ἀκόμη δὲν εἶχε ὑποχωρήσῃ ὁ στρατός μας, ὁ κ. Ράλλης ἐφόρσε τὴν κανελλίαν του ρεμπουλίτικα, ἔτρεξε στὸ παλάτι κ' ἐζήτησε νὰ εἰσαθῆ ἀμέσως στὸν ‘Ανακτα.

‘Ο ὑπασπιστῆς τῆς υπηρεσίας τοῦ ἐδήλωσε ὅτι ὁ Βασιλεὺς ἐκείνην τὴν ὥραν εἰδεινούσε καὶ τοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν ἀναγγείλῃ. ‘Ο κ. Ράλλης ἐπέμενε.

— Εἶνε ‘Εθνικὴ ἀνάγκη! ἐφάναζε. Πρὸκειται περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως καὶ πρέπει νὰ ἰδῶ ἀμέσως τὸν Βασιλέα!

‘Ο ὑπασπιστῆς δὲν ἐνοουῶσε νὰ συμνηθῆ.
— Τότε θὰ πάω μόνος μου! φωνάζει ὁ κ. Ράλλης, ἐξάλλος.

— Πηγαίνετε! ‘Ἦν τοιαύτη περιπτώσει ἐγὼ δὲν ἀναλαμβάνω καμμίαν εὐθύνην.

‘Ο κ. Ράλλης ἀνεβαίνει τρέχοντας τὶς σκάλες, ἀνοίγει μὲ ὀρμὴν τὴν πόρτα τῆς αἰθούσης, εἰς τὴν ὅποιαν εὐρισκτοῦ ὁ Βασιλεὺς, καὶ πετῶν τὴν κανελλίαν του ρεμπουλίτικα στὸν ἄερα, φωνάζει:

— Ζήτω ὁ Διέδοχος, Μεγαλειότηα! Ζήτω ὁ Διέδοχος! ‘Ἡ Αὐτοῦ ‘Υψηλότης ἐσοπε τὴν ‘Ελλάδα σήμερα!

‘Ο Βασιλεὺς, λέγων, πὰς ἐμεδίκατε, περιττῶν δὲ νὰ ἐξηγήσωμε τί τὸ μειδικιὰ του ἐτήμανε.